

Retten's Formand og at paategne af Retskriveren. Er i Henhold til § 212 en anden Sag paabegyndt, afbrydes denne indtil den herommeldte Sag er tilendebragt.

§ 221.

Naar Retten finder, at Rævningernes Erklæring lider af væsentlige Mangler i Formen, eller at den med Hensyn til Indholdet er utydelig, ufuldstændig eller selvmodsigende eller gaaet udenfor Spørgsmaalene, affiges Kjendelse, hvorved det paalægges Rævningerne at afhjælpe Manglerne.

Herpaa kan og andrages saavel af Overanklageren som af den Anklagede og hans Forsvarer, i hvilket Fald Retten har at afgjøre, hvorvidt saadant Andragende kan tages til Følge.

Rævningerne begibe sig, efter at Kjendelsen er dem meddelt, tilbage til deres Forsamlingsværelse for efter ny Raadslagning at foretage den fornødne Berigtigelse af deres Erklæring.

Ændringerne maae indskrænke sig til de i Kjendelsen opgivne Punkter og maae foretages saaledes, at de oprindelige Svar ei blive ulæselige. Dette bliver af Retten's Formand udtrykkeligt at betyde Rævningerne.

Med Hensyn til de foretagne Ændringer vil der være at forholde efter Forskrifterne i foregaaende Paragraf.

§ 222.

Antager Retten eenstemmigt, at Rævningerne urigtigt have erklæret den Anklagede skyldig, eller erklæret ham skyldig i en Handling, der medfører større Straf end den, der virkelig er ham overbevist, henviser den Sagen, under Paaberaabelse af nærværende Paragraf, men uden iøvrigt at angive Grundene, til Forhandling for en ny Rævningeret.

Intet Andragende kan herom gjøres af den Anklagede eller hans Forsvarer, saalidt som af Overanklageren. Ei heller kan Beslutning om saadan Henvisning af Retten tages, efter at den i § 223 foreskrevne Oplæsning af Rævningernes Erklæring har fundet Sted.

Er flere anklagede under samme Sag, og Retten finder, at Rævningerne have feilet i deres Erklæring til Skade for en eller nogle af de Anklagede, skeer Henvisning til en ny Rævningeret alene for disses Vedkommende, hvorimod Sagen med Hensyn til de øvrige Anklagede bliver af Retten at paafjende.

De Rævninger, som have deltaget i den afgivne Erklæring, kunne ikke have Sæde i den nye Rævningeret.

Efter at den nye Rævningeret har afgivet sin Erklæring, har det herved sit Forblivende, og der vil da, selv om denne Erklæring stemmer med den forrige, være at affige Dom i Sagen.

§ 223.

Naar Rævningernes Erklæring i Medfør af §§ 220 og 221 er afgivet, bliver den at oplæse af Retskriveren i den Anklagedes Overværelse. Henvises Sagen i Medhold af foregaaende Paragraf til Behandling for en ny Rævningeret, bliver Beslutningen om saadan Henvisning at oplæse paa samme Maade.

§ 224.

Have Rævningerne erklæret, at den Anklagede ikke er skyldig, affiges strax Frifindelsesdom.

§ 225.

Er derimod den Anklagede af Rævningerne erklæret skyldig, og Sagen ikke i Medfør af § 222 henvises til Behandling for en ny Rævningeret, nedlægger og begrunder Overanklageren sin Paastand om Straffelovens Anvendelse, hvornæst den Forurtede, der har paastaet sig Erstatning tilkjendt, paa Begjæring gives Leilighed til at udtale sig. Derefter kan Forsvareren og, hvis det forlanges, tillige den Anklagede selv fremføre, hvad de maatte have at bemærke. Enhver af de Vedkommende kan vende Gange tage Ordet.

De ved Rævningernes Erklæring afgjorte Punkter maae ikke inddrages under denne Forhandling, som alene kan angaae det Ansvar, der kan flyde af de den Anklagede overbeviste Handlinger.